

Någonting väldigt viktigt

Jag tänkte berätta någonting. Det var något väldigt viktigt, men jag kan inte komma på vad det var för någonting. Mer än att det var just viktigt och förmodligen ganska intressant också. Viktiga saker brukar vara intressanta, åtminstone brukar jag uppfatta det så. Ni är väldigt duktiga på att berätta intressanta, viktiga saker. Alldeles för duktiga. Jag blir svettig och nervös när jag tänker på alla smarta och intressanta saker jag missar varje dag. Alla bra böcker jag inte hinner läsa, alla underfundiga krönikor som jag missar när jag bläddrar direkt till serierutorna, all fantastisk och gripande film som är för dyr att få tag på eller de där otroliga mästerverken till låtar som aldrig når mina trumhinnor på grund av att de är alldeles för många. Jag hinner ju inte med. Och när jag inte hinner med lägger jag dessutom ner en massa tid på att inte hinna med. Helt automatiskt.

Det blir lätt att jag får vara smart, viktig och intressant själv istället. Det är, som ni alla vet, inte riktigt lika lätt. Det är till och med omöjligt. Åtminstone senast jag försökte. Det slutade med att jag slutade andas vilket slutade med att jag började andas igen och dessförinnan hade jag mest gjort bort mig. Ni märkte ändå ingen skillnad. Inte hon heller. Hon är den där flickan, den där viktiga flickan, hon som betyder allt eller i alla fall det mesta. Hon kan vara flera på samma gång vilket gör det ännu svårare. Det är tillräckligt svårt att vara kär i en person. Ett tag var jag till och med kär i min förra flickvän, men det gick ju såklart inte så jag vart tvungen att sluta.

När allting blir för jobbigt bestämmer jag mig för att viktigt inte är så viktigt. Det funkar jättebra, till och med för bra. Jag har inte listat ut hur än, men ni är alldeles för skickliga på att se när jag inte tar mig själv på allvar. Det slutar oftast med att ni börjar blunda och säga en massa konstiga saker som jag förstår. Det blir jobbigt att förstå i längden så jag slutar upp med att inte vara viktig också. Jag slutar nog upp med det mesta. Inte andas, det har ju redan försökt, och det funkade inte. Nej, man ska nog inte gå för långt, det räcker säkert med att bara sluta röra på sig. Ligga helt blickstilla på en säng så att jag inte får ont i ryggen, det måste jag prova.

Nu kom jag på vad det var jag skulle berätta. Fast nu ligger jag ju helt stilla på en säng utan ryggont och får inte röra en muskel, så nu får ni ändå inte reda på vad det var. Hur ska vi lösa det här då? Det var trots allt väldigt viktigt. Jag tror jag vet hur vi gör, jag lägger över ansvaret på er, låter er ta initiativet. Gud vad smart jag är, nu kan jag bara ligga här på min säng med gott samvete utan ryggont och vänta på att vara viktig. Det har liksom blivit upp till er.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jesper med Poeter.se id #95 innehar upphovsrätten